

Richard Rohr Boží transcendence

Bohoslužba znamená vztahovat ruce k Bohu, který se zdá naprosto mimo náš dosah. Moderní lidstvo ztratilo k uctívání Boha motivaci, neboť by bylo ranou naší pýše a technické vyspělosti, abychom se modlili k Bohu, který je čiročirou jinakostí. A tak namísto klaněním Bohu se bohoslužba namnoze stává pokusem Boha řídit a ovlivňovat.

Klaníme-li se Bohu, znamená to snad, že jej od sebe oddalujeme? Ne! Znamená to, že dovolujeme Bohu, aby se k nám svobodně blížil – avšak z jeho transcendentna. Občas se nám zachce stáhnout si Boha k sobě. Ale Bůh už je zcela přítomen zde – skrze svou vlastní aktivitu. Když jej uctíváme, pak objevujeme, že zdánlivě naprosto transcendentní Bůh, je svým pravým opakem: Bohem v nás. Taková víra připadá modernímu lidstvu tvrdá. Nevíme, jak se klanět.

(meditace pro 2. neděli postní)

Ladislav Kubíček Urážka Stalina

Jednou se mi v ordinaci stalo, že si nějaká pacientka stěžovala, že už je nemocná pod obraz Boží. Neměl jsem vůbec dojem, že se jedná o nějakou zbožnou věřící.

„Vy ještě na toho Pána Boha věříte?“

„Ale ne, to se přece jen tak říká.“

„Tak proč neřeknete třebaš - pod obraz Stalinův?“ Tenkrát ještě musel všude viset Stalinův obraz. A bylo zle. Pacientka byla zřejmě kovaná soudružka, nejspíš si hned stěžovala u kompetentních orgánů a já jsem byl vyšetřován státní policií „pro urážku státníka“. Byly sepsány protokoly, čekal jsem na předvolání k soudu. Přiznám se, že jsem si tu provokační otázku oné pacientce mohl odpustit. Ale stalo se; nesnášel jsem takové zbožné fráze, za kterými nikdo nestál.

Jenže byl únor 1956. V Moskvě zasedal XX. sjezd strany a Chruščov na něm shodil Stalina a obvinil ho z

hrozných věcí. Kult Stalina tím padl v celé komunistické sféře, a já jsem se najednou stal prozíravou osobností, místo soudu jsem byl na každém kroku obdivován, lidé mně gratulovali a moje sláva rostla. Přiznám se, že jsem moc pokorný nebyl, dělalo mně to načisto dobře.

Straně to ovšem vadilo - tak co s tím. Jednoduše: asi třetí den mně byl odpoledne po ordináčnících hodinách doručen dekret, podle něhož se musím hned druhý den hlásit v nemocnici v Novém Městě na Moravě, kam jsem přidělen na místo sekundáře. Jako poslušný křesťan jsem byl ochoten i v přeložení vidět vůli Boží a druhý den jsem nastoupil v Novém Městě. Vůbec jsem toho nelitoval. Režie Boží pracovala dál - i po „osudovém“ pádu Stalina - a ovzduší v Jihlavě se uklidnilo.

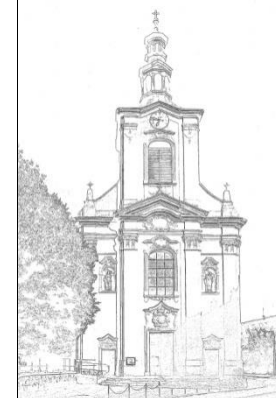
Stal jsem se sekundářem na chirurgii a později na gynekologii a v porodnici - v tom také vidím své životní lékařské poslání. Na gynekologii se ovšem musí podle zákona dělat potraty. Při uvítání jsem primáři sdělil, že jsem křesťan a že se potraty přičí mému svědomí. Prosim tedy, aby mě k tomu nenutil. Primář byl rozumný, ale prohlásil: „To víte, že musím respektovat vaše přesvědčení, ale uznejte, pane kolego: vy si tady budete chodit v bílém plášti jako pán a tu řezničinu budeme dělat za vás my?!“ Nakonec jsme se kolegiálně domluvili. On dělal na celém okrese „vědecký“ průzkum rakoviny čípku děložního, což znamenalo postupně navštívit všechny obce okresu, všude mít večer přednášku s touto tematikou a následující den prohlédnout všechny ženy. To však panu primáři nikdo nechtěl dělat - večer po normální směně v nemocnici. Já jsem naopak pro takové popovídání s ženami byl, večery jsem po hospodách netrúvil - prostě ideální dohoda! Pan primář byl spokojen, já také a vědecký průzkum probíhal ke spokojenosti i vyšších činitelů. Dovedete si představit, že jsem si ty přednášky obarvil podle své představy. Na porodnici jsme si s rodičkami i sestrami moc dobře rozuměli. Přivádět na svět nového člověka pomáhat matkám prožívat důstojnost a svátost mateřství, to je něco, co „vědeckému“ porodnictví chybí.

(z knihy L. Kubíček: Vůle Boží – zbožná fráze?)

VÁCLAV

Č. 10 (2020)

8. 3. 2020

Týdeník

římskokatolické farnosti
sv. Václava v Lovosicích
Zahradní 32/2
410 02 Lovosice
web: farnostlovosice.cz

2. neděle postní

BOHOSLUŽBY BĚHEM TÝDNE:

LOVOSICE
Kostel sv. Václava

Ne - v 9.30

Út - 17.30

St, Čt - 8.00

Pá - v 16.30

Modlitební skupina

Út 16.30

Okolní kostely vždy 8:00

1. ne v měsíci Lukavec
  2. ne v měsíci Medvědice
  3. ne v měsíci Sulejovice
  4. ne v měsíci Velemín
  5. ne v měsíci -----
- Mše DD Milešov**
Pá - 9:30

- **Křížovou cestu v postní době** se budeme modlit v kostele v pátek od 16:10, v neděli od 9:00
- 8. 3. 2020 mše bude pouze v 9:30 v Lovosicích, **v 8:00 v Medvědicích mše nebude**
- 15. 3. 2020 mše bude pouze v 9:30 v Lovosicích, **v 8:00 v Sulejovicích mše nebude**
- **Mše v týdnu 8. 3. -15. 3.** budou pouze v pátek 13. 3. v 16:30. **V DD Milešov mše nebude**, nedělní mše viz výše. **V úterý bude Modlitební skupina od 16.30. Bohoslužby ve středu a ve čtvrtek nebude.**
- Zveme na **Postní duchovní obnovu** v sobotu 14. března 2020 od 14:00 v Diecézním Domě Kardinála Trochty Litoměřice vede P. Radek Vašínek
- **Pěší pout' "Za jednotu křesťanů v ČR" k Palladiu české země ve Staré Boleslavi.** Zahájení 26. 3. 2020 čt 18.00 v Doksanech, závěr v ne 29. 3. 2020. Denně 20-30 km chůze. Podrobnosti Ing. Tanja Kravcenko, 776855139.

Upřímná vyprávění Poutníka svému duchovnímu otci – Vlk a růženec

Mnoho podivných příhod mě potkalo na mé cestě. Kdybych měl o všech vyprávět, za celý den bych neskončil. Tak například: Jednou v zimě vpodvečer jsem šel sám lesíkem na nocleh do jedné vesnice, která již byla na dohled, vzdálená asi dvě versty. Najednou se na mě vrhl veliký vlk. Měl jsem v ruce starcův vlněný růženec (měl jsem jej vždy u sebe), a tím růžencem jsem vlka odehnal. Ale co to? Růženec se mi vytrhl z rukou a zachytil se vlkovi kolem krku. Vlk utíkal pryč, skočil přes trnový keř a zadními tlapami se zamotal do křoví, růžencem se zachytil o suk uschlého stromu a začal se zmítat. Ale vysvobodit se nemohl, neboť růženec mu stahoval šíji. S vírou jsem se pokřižoval a šel jsem vlka vysvobodit. Ale více než na to, jsem myslel na růženec. Jestli jej přetrhne a uteče s ním, svůj drahocenný růženec ztratím. Jen jsem se přiblížil a uchopil jsem růženec, skutečně jej vlk přerval a beze stopy zmizel. A tak jsem děkoval Bohu a vzpomínal na svého zesnulého starce, a šťastně jsem došel do vesnice. Přišel jsem do hostince požádat o nocleh. Vešel jsem dovnitř. V rohu vpředu seděli dva muži, jeden stařík a druhý tlustý, středních let, od pohledu to nebyli prostí lidé. Pili čaj. Zeptal jsem se mužika, který byl u jejich koní, co jsou zač? Řekl mi, že stařík je učitel lidové školy a druhý písař zemského soudu, oba urození. Vezu je na výroční trh, dvacet verst odtud. Chvíli jsme poseděli, já jsem si u hospodyně vyžádal jehlu a nit, přistoupil jsem k svíčke a sešíval jsem svůj roztrhaný růženec.

Písař se na mě podíval a říká: Vidím, že jsi tak horlivě skládal poklony, až sis roztrhl růženec. Neroztrhl jsem ho já, ale vlk...

„Jak, cožpak se vlci modlí?“ řekl zemský písař.

Podrobně jsem jim povyprávěl, jak se to stalo a jak je pro mě růženec drahocenný. Písař se zase zasmál a rozpovídal se: Vy, svatoušci! Všude vidíte zázraky! A co je tu svátého? Tys po něm prostě hodil, a on se polekal a utekl. Vždyť psi i vlci se toho bojí, a zachytil se v lese, na tom není nic zvláštního. Stane-li se na

světě něco neobvyklého, má se hned věřit, že je to zázrak?

Když to slyšel učitel, pustil se s ním do hovoru: Neusuzujte tak, pane! Neznáte vědeckou stránku věci... Já vidím ve vyprávění tohoto mužika tajemství povahy jak smyslové, tak duchovní...

„Jak to tak?“ zeptal se písař.

Hled'te, třeba nemáte další vzdělání, ale zajisté jste se ráčil učit posvátné dějiny Starého a Nového zákona, vydané pro školy stručnou formou otázek a odpovědí. Jestli si vzpomenete, že když první stvořený člověk, Adam, byl v nevinném, svatém stavu, všichni živočichové a všechna zvířata mu byli podrobena, přicházeli k němu s bázní a on jim dával jména. Starec, nebo jeho růženec, byl svatý. A co znamená svatost? Nic jiného, než návrat hříšného člověka skrze skutky k nevinnému stavu prvního člověka. Posvěcuje-li se duše, posvěcuje se i tělo. Růženec býval stále v posvěcených rukou, tedy dotekem jeho rukou a potu do něho přešla svatá síla, síla nevinnosti prvního člověka. To je tajemství duchovní povahy!... Tuto sílu dosud přirozeně cítí všichni živočichové a vnímají ji čichem, neboť nos je u všech zvířat hlavním smyslovým orgánem. To je tajemství smyslové povahy!...

Vy učení se příliš věnujete moudrostem. Ale my vnímáme vše prostě. Hle, když naleješ kalíšek vodky a obrátíš, dodá ti sílu, řekl písař a odešel ke skříni.

To je vaše věc, řekl učitel, ale vědecké otázky, prosím, ponechte nám.

Líbilo se mi, co učitel říkal. Přistoupil jsem k němu a řekl jsem: Osměluji se, báťuško, říci vám ještě něco o mém starci. A pověděl jsem mu, jak se mi zjevil ve snu, jak mě učil a jak učinil poznámku do Dobrotoljubija. Učitel to vše pozorně vyslechl.

Písař ležel na lavici a vrčel: „Pravdu říkají, že se pomínou na rozum, kdo příliš čtou bibli. Vždyť je to tak! Kdopak ti bude po nocích čmárat do knih? Prostě jsi sám ve spánku upustil knihu na zem a zamazal od sazí... To je podle tebe zázrak? Och! Takových chytráků, brachu, jsme už viděli!“ zabručel písař, otočil se ke stěně a usnul.

Když jsem to slyšel, obrátil jsem se na učitele a řekl jsem: Jestli si přejete, ukážu vám tu knihu, kde je to skutečně potvrzeno, a ne zamazáno od sazí. Vzal jsem z mošny Dobrotoljubije, ukazují je a říkám: Podivují se nad tím, jak nehmotná duše mohla vzít uhlík a psát?

Učitel si prohlédl poznámku a rozhovořil se: To je tajemství duchů. Já ti je vysvětlím. Věz, když se duchové zjevují živému člověku v tělesném vzezření, svoje hmatatelné tělo nabírají a skládají ze vzduchu a ze světelné hmoty, a když svoje zjevení ukončí, opět je navracejí do těch živlů, z kterých bylo jejich tělo sestaveno. A jak je vzduch pružný, stlačitelný a rozpínavý, tak duše v něj oblečená může vše brát, jednat i psát. A jakou to máš knihu? Půjč mi ji, podívám se! Otevřel ji na slovu a promluvě Simeona Nového Teologa. Á! To je teologická kniha. Nikdy jsem ji neviděl...

Ta kniha, báťuško, obsahuje učení o vnitřní modlitbě srdce ve jménu Ježíše Krista. Je zde vysvětlena do všech podrobností dvaceti pěti svatými Otcí.

Znám vnitřní modlitbu, řekl učitel.

Uklonil jsem se mu k nohám a prosil jsem ho, aby mi něco o vnitřní modlitbě řekl.

V Novém zákonu je řečeno, že člověk a všechno tvorstvo „bylo podrobena nicotnosti, ale ne z vlastní vůle“, a vše sténá a touží vejít do svobody dětí Božích (Řím 8,20-22). A toto tajemné sténání a vrozená touha duše je vnitřní modlitba. Není třeba se ji učit, je ve všech a ve všem!...

A jak ji nalézt, odhalit a pocítit ji v srdci? Jak ji poznat a přijmout svou vůlí? Jak dosáhnout, aby se zřetelně projevovala, oblažovala, osvěcovala a vedla ke spáse?, zeptal jsem se.

Nevzpomínám si, že by se o tom psalo v teologických traktátech, odpověděl učitel.

Hle zde, zde je to vše napsáno, ukázal jsem.

Učitel vzal tužku, zapsal si název Dobrotoljubija a řekl: Určitě si o tu knihu napíšu do Tobolska a pročtu si ji.

A tak jsme se rozešli. (z knihy *Upřímná vyprávění Poutníka svému duchovnímu otci*)

Pozn. **Dobrotoljubija** vyšlo pod názvem Filokalie, Centrum Aletti, Olomouc 2019)